

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXV Nr. 5

MAI 1957

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

LUNA MAI

Ce plăcută și frumoasă ne apare luna mai.
Prea plăcut împodobită cu-nfloritu-i verde strai.
Ea marchează întregirea hainei strălucită-a firii
Ce-i smălțată-n flori multime, culminând cu trandafirii.

Luna mai: Ce feerie! Pretutindeni numai flori.
Numai cânt și poezie, triluri de privighetori!
Cînd privesc așa decoruri, și-ascult-al naturii cânt:
Imn pios de adorare-nalț continuu spre Cel Sfînt.

Luna mai, cu frumusețea-i și cu-ntreaga ei splendoare,
E un clar, statornic simbol al vieții viitoare!
Veșnic primăvară fi-va, pe-al Pămîntului Nou-plai
Cu-o splendoare mai măreață chiar decît a lunii mai!
GH. GRAUR

MÎNTUIȚI PRIN HAR

A. D. OPRIȘAN

„Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu”.
Efes. 2.8.

Problema mîntuirii a fost preocuparea cea mai de seamă a credincioșilor din toate veacurile. Incepiind cu prima făgăduință făcută lui Adam, continuînd cu patriarhii apoi cu poporul Iudeu și pînă în zilele noastre, a avut loc o descoperire crescîndă a intențiilor lui Dumnezeu în legătură cu prețiosul plan al mîntuirii. Prin acest plan ni s-a prezentat unul și același Mîntuitor, ce era preînchipuit în mod simbolic în rînduile legii ceremoniale, și descoperit apoi pe deplin în Evanghelie. Cel care a vestit legea de pe Sinai, și care a transmis lui Moise prescripțiile legii ceremoniale, este Același, care rosti predica de pe munte, și care Se jertfi pentru mîntuirea tuturor acelor care cred în El.

În legătură cu problema mîntuirii s-a făcut și se mai face încă multă discuție. Și aceasta nu pentru că nu este expusă destul de clar în Cuviintul lui Dumnezeu, ci pentru că ea are la bază principii pe care omul firese refuză să le îndeplinească. Sfîntul apostol Pavel spune: „Dar omul firese nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu căci, pentru el, sînt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește”. 1 Cor. 2, 14. Astfel, omul care n-a primit lumina și călăuzirea Duhului Sfînt, poate face confuzii atît de grave în ce privește mîntuirea prin har, încît să-și primejduiască mîntuirea sa și a altora. Să urmărim deci cum descoperă Biblia mîntuirea prin har.

Prima făgăduință de mîntuire este cuprinsă în asigurarea divină că sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui. Gen. 3, 15. Deși ea oglîndește o luptă aprigă între Hristos și Satana, totuși inima primilor credincioși s-a umplut de speranță că în cele din urmă vor birui, și prin Hristos — sămînța femeii — vor fi mîntuiți.

În Biblie găsim două legi importante. Una veșnică, iar cealaltă vremelnică. De asemenea găsim și două legămînte. Primul, — legămîntul harului — care a fost încheiat cu Adam în Eden, și care este cuprins în făgăduința dată după căderea sa. „Acest legămînt oferea tuturor oamenilor iertare precum și harul lui Dumnezeu, care-i va ajuta să asculte pe viitor prin credința în Hristos. El le făgăduia todată și viața veșnică cu condiția credinciosiei față de legea lui Dumnezeu. În felul acesta au primit

patriarhii nădejdea mîntuirii”. Al doilea — vechiul legămînt — comparat cu Agar, a fost încheiat între poporul Israel și Dumnezeu la Muntele Sinai.

Înainte de a studia aceste două legămînte e bine să stabilim că legămînt însemnează, o promisiune solemnă, un angajament de a face ceva, o învoială, o înțelegere reciprocă, o convenție legală.

Vechiul legămînt

Așa cum am amintit, acest legămînt a fost încheiat între poporul Israel și Dumnezeu, la Muntele Sinai, curînd după eliberarea din robie. Pentru încheierea lui a fost ales un mijloc în persoana lui Moise, care a primit de la Dumnezeu următoarea poruncă: „Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta de glasul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pămîntul este al Meu; Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfînt. Acestea sînt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel”. Moise a chemat pe bătrînii poporului, și le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul!”. „Moise a spus Domnului cuvintele poporului”. Ex. 19, 4—8.

Acest legămînt se întemeia, deci, pe făgăduințe omenești. Poporul Israel a ascultat cuvintele și legile spuse de Domnul prin Moise și apoi a răspuns într-un glas: „Vom face tot ce a zis Domnul!”. Omul păcătos se obliga să împlinească legile lui Dumnezeu prin puterea sa. Această obligație era tot așa de slabă pe cît de slab era și omul care și-o lua. Experiențele următoare au dovedit că omul, oricîtă bunăvoință ar fi avut, și oricîtă stăruință ar fi depus, era departe de a-și putea îndeplini angajamentul luat.

Dar de ce a fost nevoie să se mai încheie acest legămînt la Sinai, dacă primul legămînt conținea făgăduința mîntuirii? Răspunsul îl găsim îndată dacă studiem starea spirituală a poporului Israel în momentul eliberării din lunga robie a țaraonilor egipteni. „În timpul robiei

sale poporul a pierdut într-o mare măsură cunoștința de Dumnezeu și a principiilor primului legământ... Trăind în mijlocul idolatriei și stricăciunii, ei nu aveau adevărata concepție despre sfințenia lui Dumnezeu, despre păcătoșenia cea mare a propriilor lor inimi, despre neputința lor de a asculta de legea lui Dumnezeu prin ei înșiși, și nici despre nevoia lor de a avea un Mintuitor”.

Pentru a le descoperi mila și puterea Sa, și pentru a-i ajuta să prețuiască iubirea Sa, le-a atras din nou atenția la legământul Său. Dar ei fără să-și dea seama de păcătoșenia lor, cât și de faptul că, fără de Mesia cel făgăduit, le era cu neputință să păzească legea lui Dumnezeu, și simțindu-se în stare să statornicească propria lor dreptate, au declarat: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Dumnezeu”. Angajamentul acesta, și cuvintele Domnului, de care s-au obligat să asculte, au alcătuit legământul cel vechi, și a fost scris de Moise într-o carte.

Apoi a urmat ratificarea sau întărirea legământului. S-a ridicat un altar la picioarele muntelui și alături de el au fost ridicate douăsprezece pietre, pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel, ca o mărturie că ei au acceptat legământul. Când totul a fost gata, s-au adus jertfe de către niște tineri aleși pentru slujba aceasta. Pentru desăvârșirea lucrării, Moise a stropit altarul cu sângele jertfelor, și citind în fața poporului cartea legământului, a repetat cu toată solemnitatea condițiile acestuia, care constau din: „Ascultă și trăiește. Omul care le va împlini va trăi prin ele; dar blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, și cine nu le va face”.

Călcarea legământului

După trecerea unui timp foarte scurt, acest legământ a fost călcat de către poporul Israel, cu toate declarațiile solemne pe care le făcuse. În lipsa lui Moise, au făcut un vișel de aur, și s-au închinat înaintea lui zicând: „Israele, iată Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului”. Atunci Domnul a zis lui Moise: „Seoală, și pogoară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului, s-a stricat”. Exod. 32, 1—8.

În urma acestui fapt grav, israeliții „nu mai puteau să nădăjduiască a obține favoarea lui Dumnezeu, printr-un legământ pe care l-au rupt; și acum văzind păcătoșenia și nevoia lor de a fi iertați, ei au fost aduși acolo încît să simtă nevoia de un Mintuitor... Acum au fost pregătiți să prețuiască binecuvîntările noului legământ”.

Noul legământ

Legământul cel nou ne este prezentat de profețul Ieremia astfel:

„Iată vin zile, zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mină, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune legea Mea înlăuntrul lor, și o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele său, zicînd: „Cunoaște pe Domnul!”. Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor”. Ier. 31, 31—34.

Acest legământ a fost încheiat între Bunul Dumnezeu și Fiul Său înainte de creațiunea minunată, descrisă în primele capitole ale Bibliei. Atunci s-a făcut planul că în caz că omul ar fi învins, Domnul Hristos, să-l răscumpere cu prețul singelui Său.

„Același legământ a fost mai tîrziu înnoit față de Abraam prin făgăduința: „Toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta!”. Această făgăduință arăta spre Hristos. În felul acesta a înțeles-o și Abraam și s-a încrezut în Hristos pentru ca păcatele să-i fie iertate. Această credință i-a fost socotită ca îndreptățire. Legământul cu Abraam a menținut autoritatea legii lui Dumnezeu”.

Așadar, noul legământ a fost încheiat cu Adam, reînnoit cu Abraam, și se întemeiază pe făgăduința lui Dumnezeu de a mîntui pe om. Deși este încheiat mai înainte decît cel de la Sinai, este numit noul legământ, pentru că a fost ratificat sau întărit mult mai tîrziu, adică abia la moartea Domnului Hristos prin sângele Său ispășitor. Acest legământ are la bază legea lui Dumnezeu.

Să observăm că profețul Ieremia vestește desființarea legământului de la Sinai, însă nu și desființarea legii morale, despre care spune că Domnul a zis: „Voi pune legea Mea înlăuntrul lor, și o voi scrie în inima lor”. Ea este și rămîne pe veci temelie noului legământ. Domnul Isus și-a vărsat sângele Său pentru ratificarea acestui legământ. Azi El îndeplinește slujba de Mijlocitor „pentru cei chemați, să capete moștenirea cea veșnică ce le-a fost făgăduită”. Ebrei 9, 15.

„Ca expresie a voinței sfinte a lui Dumnezeu, legea va rămîne pentru todeauna esența contractului între Dumnezeu și om; ea nu va fi nici schimbată, nici desființată. Mat. 5, 17—19; Luca 16, 17. Numai, că în loc să fie impusă omului printr-o voință străină de a lui și ca

o obligație din afară, ea va pune stăpînire pe inima lui, și va fi expresia însăși a celui credincios. La Sinai, legea a fost scrisă pe niște table de piatră; sub această formă ea se înșăfîșea ca o slovă imperativă care întilnea în om o voință opusă ei. Prin venirea Duhului Sfînt, promis în Ioel 2, 28.29, acest conflict de voințe între Dumnezeu și om, ia sfîrșit... Nașterea din nou produce această armonie cu legea în inima copilului lui Dumnezeu. Conflictul este aplanat, și legămîntului slovei, care era vremelnic, i se substituie acel al Duhului, care este veșnic“.

În vechiul legămînt poporul striga cu încredere în sine: „Noi vom face!“ Și Dumnezeu l-a lăsat în propriile sale puteri, de urăe a urmat căderea. În cel nou, Dumnezeu zice: „Vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele“. Ezech. 36, 25—27. Și El schimbă inima omului. Acesta este triumful harului.

„Nu este de ajuns pentru sfințenia dumnezească să distrugă răul; ea mai vrea să reslabilească binele. Acest lucru nu-l poate face decît printr-o schimbare lăuntrică radicală, prin crearea unei inimi noi. Această inimă nouă produce o purtare nouă, conform voinței dumnezești“. Gîndul acesta era în mintea apostolului Pavel cînd spunea: „Acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul sîrii pămîntești, ci după îndemnul sîrii Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci lucru cu neputință legii, — întrucît jîrea pămîntească o jăcea fără putere, — Dumnezeu a osîndit păcatul în jîrea pămîntească, trimișînd din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o jîre asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul sîrii pămîntești, ci după îndemnul Duhului“. Rom. 8, 1—4.

Harul și credința

Nici un om nu este în stare — prin slabele sale puteri omenești — să îplinească cerințele legii lui Dumnezeu. Dar prin credința în Domnul Isus, și în virtutea meritelor Sale, putem afla iertare și mîntuire; iar prin Duhul Sfînt ni se dă un izvor neseecat de putere divină.

„Prin ascultarea Lui desăvîrșită, Isus a făcut cu puțință oamenilor să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Cînd ne supunem lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră se face una cu mintea Lui, cugetele noastre sînt robite Lui; atunci noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă a fi îmbrăcați cu haina dreptății Lui. Atunci Domnul privește asupra noastră și vede nu haina de frunze de smochin, ci propriul ves-

mint al dreptății Sale, care este desăvîrșită ascultare de poruncile lui Dumnezeu.

„Cînd sîntem îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos nu vom avea nici o plăcere pentru păcat; căci Hristos va lucra cu noi. Chiar dacă am mai face greșeli, totuși vom urî păcatul care a cauzat suferințele Fiului lui Dumnezeu“. Sînt mulți care susțin că sînt mîntuiți prin har. Ei susțin credința lor în Isus, și că sînt îmbrăcați în dreptatea Lui; dar viața lor nu concordă cu susținerile lor. Dreptatea lui Hristos nu ne este atribuită pentru ca să acopere un noian de păcate nemărturisite și nepărăsite; ci ea devine un principiu nou de viață care transformă caracterul și stăpînește șaptele.

Harul și legea

Sîntele Scripturi ne învață că cei ce trăiesc sub har trebuie să trăiască o viață schimbată. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgînatatea și cu poștele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptînd jericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos“. „Căci păcatul nu va mai domni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub lege, ci sub har“. Titu 2, 11—13; Rom. 6, 14.

„Așa cum ne este descoperit în Evanghelie, harul este cel mai puternic legămînt de credință, cea mai solemnă consacrare față de lege. Harul acesta are un caracter deosebit. El nu este o îngăduință, o renunțare ușoară a unui tată slab, care, obosit de propria sa asprime, închide ochii în fața răutăților unui copil inovat. Nu este nici pasivitatea unui guvernămînt timid, care neputînd să oprească dezordinea, lasă legile să doarmă și el însuși se culcă lângă ele. Ci este o bunătate sfîntă, o dragoste fără slăbiciune care în același timp iartă și face dreptate. Nu este cu puțință ca cel mai mare chezaș al ordinei să poată îngădui vreun umbră de neorînduială, nici unui Dumnezeu Sfînt să-I fie indiferentă cea mai mică abatere dela legile sfînte pe care le-a dat El“. Crucea, este triumful harului, dar acesta de fapt este triumful legii“. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine Insuși“. 2 Cor. 5, 19.

Așa dar, în legămîntul harului noi sîntem aduși, prin Duhul Sfînt, la asemănarea deplină cu Fiul lui Dumnezeu care a zis: „Iată-Mă că vin!... Vreau să fac voia Ta Dumnezeule. Și legea Ta este în jundul inimii Mele“. Ps. 40, 7. 8. Orice adevărat copil al lui Dumnezeu are legea în inima sa. El iubește toată voia lui Dumnezeu, fiindcă este născut din Dumnezeu. El ține legea cea bună, sfîntă și dreaptă nu pentru a fi mîntuit, ci pentru că este mîntuit. Și între aceste două poziții, este o mare deosebire. Această deosebire a fost scoasă în evi-

dență de Domnul Isus în convorbirea pe care a avut-o cu Nicodem și cu ocazia când un tânăr bogat L-a întrebat ce bine să facă pentru ca să aibă viața veșnică. Acestuia El i-a răspuns: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Aceasta este aceeași condiție care a fost pusă lui Adam înaintea căderii sale. Domnul nu așteaptă astăzi dela un suflet mai puțin, decât a așteptat odinioară din partea omului în Paradis. În Noul Testament, Legământul harului cere omului tot atât de mult, cât i-a cerut în Eden, adică deplină ascultare de legea lui Dumnezeu.

Religia care învață că harul lui Dumnezeu este o simplă absolvire, în timp ce omul își continuă viața sa veche, nu este o religie biblică. Religia Domnului Hristos transformă pe om și-l face să trăiască o viață nouă. Acest om nou își pune întrebarea: „Ce vom zice dar? Să păcătuiem mereu ca să se înmulțească harul? Și răspunsul logic este: „Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” Rom. 6, 1. 2. 6. 11. Iar păcatul este deșințat ca fiind călcarea Legii lui Dumnezeu. 1 Ioan 3, 4.

Duhul Sfânt sigilează pe Sfinți

Prel. HR. A.

Ultima lucrare de pregătire a sfinților lui Dumnezeu, ca să întâmpine pe Mintuitoorul lor, este lucrarea de sigilare a Spiritului Sfânt. Pavel ne recomandă cu tot dinadinsul: „Să nu intristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin Care ați fost pecetluiti pentru ziua răscumpărării”. Efes. 4, 30. Sigilarea cuprinde tot ce înseamnă o păzire acceptabilă a adevăratului Sabat, pentru că Sabatul trebuie să fie ținut ca un semn nu numai al puterii creatoare a lui Dumnezeu când a făcut lumea, ci de asemenea și un semn al puterii recreatoare (mintuitoare), ce se găsește într-o viață sfințită cu adevărat. Lucrul acesta înseamnă biruință asupra fiecărui păcat și ispită în viața aceluia pe care Dumnezeu îl primește ca fiind al Său și a cărui experiență se datorește numai Duhului Sfânt. Lucrarea de sigilare se face de către a treia Persoană a dumnezeirii.

Sigiliul lui Dumnezeu nu poate fi pus asupra păcatului, ci numai asupra sfințeniei. Așa va fi în ultimele zile, când sfinții vor fi sigilați de către Duhul Sfânt în timpul experienței ploii tîrzii.

„Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și sînt ocrotiți în timpul încercării, trebuie să reflecte în totul chipul lui Isus. Am văzut că mulți neglijează pregătirea cea atât de necesară și așteaptă timpul înviorării și ploaia tîrzie care să-i facă în stare să stea în Ziua Domnului și să trăiască în fața Sa. Oh! Cît de mulți văzui în timpul acela fără acoperămint! Ei neglijaseră pregătirea atât de necesară și de aceea nu puteau primi înviorarea pe care toți ar fi trebuit să o aibă ca să-i facă în stare să trăiască în fața unui Dumnezeu sfînt... Am văzut că nimeni nu poate să aibă parte de înviorare, dacă nu a obținut biruința asupra fiecărei ispite, asupra mindriei, egoismului, iubirii de lume și asupra fiecărui cuvînt rău și șapte rele”.

Vedem aici că lucrarea solemnă de sigilare, a sfinților lui Dumnezeu, face parte din lucrarea Duhului Sfânt și chiamă la sfințire sufletul omenesc. Aceasta este lucrarea care se face acum și se săvîrșește numai în viața aceluia care cu toată inima sa caută și se silește în mod stăruitor să obțină darul Duhului Sfânt. Cu cîtă atenție, deci, ar trebui, ca poporul lui Dumnezeu să facă loc Duhului lui Dumnezeu în viețile lor și să-I îngăduie ca El, să aibă locul cuvenit în tot aceea ce ei fac și zic. Acesta este un timp de cercetare a inimilor, care are loc înainte de puternica revărsare a ploii tîrzii, spre a pregăti poporul pentru curțile cerești.

CÎNT ȘI VIAȚĂ

Cînd soarele pe boltă, străluce cu putere,
Sau luna-n fațul serii, se-nalță maiestos,
Cînd ramul plin de floare se pleacă-n adiere,
E-așa plăcut și dulce și-atîta de frumos.

Un cînt este natura: un cînt e-treaga fire,
Ce-nalță clar acorduri spre cer mereu, mereu;
Cînd zărea e senină, de-s neguri, viscolire,
Refrenul e același: e-un cînt spre Dumnezeu.

Pîrîul, care sprinten, aleargă pe cîmpie
Și-mprăstie viașă în juru-i ne-ncețat
Prin murmuru-i poetic, înaltă melodie,
Spre zările albastre, spre Cel ce l-a creat.

Al păsărilor cîntec, în triluri minunate
Din zori trezesc fînta; și toate viașă prind;
Un freamăt ondulează, păduri îndepărtate
Ce par în pragul serii, că brațele-și întind.

A lor cîntare dulce, e imnul de slăvire,
Ce zi și noapte urcă, prin spațiu înfînt;
Eternului Părinte, se-nchină-n mulțumire,
Și-a zorilor lumină, și-amurgul liniștit...

V. CAZAN

SOLIA CUVÎNTULUI

Prel. GH. GRAUR

Sfintele Scripturi conțin soliile lui Dumnezeu către oameni. Ele au fost scrise sub inspirația Duhului Sfânt. Acest Cuvînt este insuflat de Dumnezeu, inspirat de Dumnezeu și dat de Dumnezeu. Un deservent primește solia din Cuvînt prin studiu, meditație și rugăciune. Solia devine pentru el, parte integrantă din viața lui. Ea este apoi transmisă, — sub călăuzirea Duhului Sfânt, — cu scopul de a mostra păcatul, de a arăta mila și compătimirea cea mare a lui Dumnezeu față de cel ce se căiește; de a prezenta Planul de Mîntuire pentru cei păcătoși și pentru a-i ridica pînă la Hristos prin rugăciune și credință. O solie, luată în felul acesta din Cuvîntul lui Dumnezeu și vestită sub călăuzirea Duhului Sfânt, este o solie din partea lui Dumnezeu.

Propovăduiește Cuvîntul

Cu ocazia consacării de pastori, se citește mai totdeauna și textul din 2 Tim. 4, 2 p. p.: „Propovăduiește Cuvîntul; stăruiește asupra lui!”.

Rînduirea pentru slujba predicării este una dintre cele mai serioase răspunderi.

Explicînd Cuvîntul lui Dumnezeu, se recomandă ca *fiecare să-și folosească propriul său limbaj, propriul său fel de exprimare, metodele sale proprii. Niciodată nu e bine să se folosească imitația.* David nu s-a putut folosi de hainele lui Saul și el a fost destul de înțelept, încît nici n-a mai încercat s-o facă.

Este bine ca totdeauna predica să se întemeieze pe Cuvîntul lui Dumnezeu, și să fie pregătită prin studiu, meditație și rugăciune. Dacă nu se studiază, există primejdia de a se pierde legătura cu izvorul de inspirație și cugetare, ajungîndu-se a se prezenta ideile și părerile personale. Astfel există primejdia ca cineva să se așeze în locul lui Dumnezeu, vorbind într-un fel omenesc, spre a se proslăvi pe sine. O asemenea laudă de sine vestită de la amvon este ca un foc străin adus înaintea Domnului. De aceea fiecare predicator ar trebui să dea o deosebită atenție însărcinării pe care a primit-o din partea Duhului Sfânt: „*Propovăduiește Cuvîntul!*”. Vorbind din Cuvîntul lui Dumnezeu și interpretînd acest Cuvînt și spiritul în care a fost dat, aceasta este adevărata propovăduire.

Predicatorul trebuie să fie omul adevărului și de aceea trebuie să predice adevărul. Oamenii doresc să fie hrăniți nu cu istorisiri, fabule sau povești, ci cu laptele curat al Cuvîntului. Cu cît cineva s-a obișnuit să vorbească despre lucruri închipuite, cu atît va aprecia mai puțin

Cuvîntul lui Dumnezeu. Adevărata predicare însemnează interpretarea Sfintelor Scripturi, a ceea ce „stă scris”.

Viață și putere în Cuvînt

Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu este asimilat și personificat de natura omenească, atunci se dovedește că el are viață și putere în sine. Faptul acesta s-a dovedit în decursul generațiilor. Primit în inimă, Cuvîntul lui Dumnezeu aduce îndreptarea vieții noastre. Cel ce crede Cuvîntul, trebuie să-l și trăiască. În felul acesta devine „Cuvîntul viu”. El arată calea cea dreaptă, ne îndrumază pe ea și ne ajută să facem alegerea cea bună, influențînd voința noastră. Astfel, Cuvîntul se personifică în noi. Dumnezeu coboară în viața noastră, Hristos trăiește în noi, iar Duhul Sfânt ne ia în stăpînire. Nimic nu poate înlocui Cuvîntul.

Tot mai multă lumină

Se poate întîmpla ca la început să vedem numai puțină lumină în Cuvîntul lui Dumnezeu; dar cu cît îl vom citi mai mult, îl vom studia mai mult și vom medita mai mult asupra acestui Cuvînt, vom descoperi tot mai multă lumină pînă cînd în cele din urmă, aceasta se va transforma într-o mare manifestare de lumină spirituală.

Scriptura trebuie studiată

Noi trebuie să studiem neconținut Scripturile, spre a cunoaște voia lui Dumnezeu și a auzi vocea Sa de pe paginile Cărții Sfinte. Cu cît vom studia mai mult Sfînta Scriptură, cu atît ne va apărea mai prețioasă, mai frumoasă și mai luminoasă. Același pasaj din Scriptură, studiat și aprofundat de mai multe ori, va prezenta de fiecare dată un înțeles tot mai clar și o solie tot mai puternică. Aceasta este una din căile lui Dumnezeu prin care El ne vorbește și anume, descoperindu-ne adîncul înțeles al Cuvîntului Său.

Pentru servul lui Hristos, prima carte este Cuvîntul lui Dumnezeu. Biblia este cartea de bază a studiului său de care nu se poate lipsi în nici un caz. Predicatorul poate să cunoască toată literatura veche și modernă, și cu toate acestea, predicile sale să fie reci și pline de defecte, dacă el nu este un adînc cunoscător al Cuvîntului inspirat. Pe de altă parte, dacă predicatorul este bine versat în cunoașterea Sfintelor Scripturi, chiar dacă ar fi mai puțin cunoscător în cele ale științei omenești, totuși

predicile sale vor clădi și se vor dovedi folositoare. El își va scoate inspirația sa din cartea cea sfântă care îl va ajuta ca de pe buzele sale să curgă cuvinte care vor purta o ungeră sfântă.

*Cuvîntul lui Dumnezeu
descoperă calea mîntuirii*

Se poate ca unii dintre noi să nu fi petrecut la școala de pregătire atîția ani, după cum am fi avut dorința. Însă aceasta nu trebuie să ne împiedece de a fi soli plini de putere pentru Hristos. Dacă vom fi dispuși a studia Cuvîntul și dacă vom fi doritori a ne ruga pentru lumină cerească, atunci aceasta va înlocui lipsa noastră! „Cuvîntul lui Dumnezeu, este un tezaur nesecat de știință cerească și crucea (jertfa) Domnului Hristos, va fi știința și cîntarea celor mîntuiți în decursul veșniciei“.

Biblia ne învață înalta știință a mîntuirii. Și adevărata știință a mîntuirii se întemeiază pe Sfînta Scriptură și este în armonie cu ea.

Hrana noastră spirituală

Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie pentru noi hrana care să întrețină viața noastră spirituală. Dorința noastră după Cuvîntul lui Dumnezeu ar trebui să fie asemenea lui Ieremia care zicea: „Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit“. Ieremia era doritor, era înfometat, după o solie din partea lui Dumnezeu și cînd a găsit-o a studiat-o cu mult zel și a prețuit-o mai mult decît hrana zilnică. Hranind inimile noastre Cu Cuvîntul lui Dumnezeu, el

va deveni într-însese ca un foc care va topi toată zgura și asperitățile din ele, și ca un ciocan care va sfărîma orice piatră și va rupe orice lanțuri ale păcatului, așa încît Duhul Sfînt va putea să le vorbească.

Biblia este mîngîiere pentru cei întristați, este cale ce conduce sigur la Cetatea lui Dumnezeu, este îndrumare și sfat pentru cel ispitit, este putere de convingere pentru întoarcerea celor greșiți la izvorul de curățire a păcatelor, este călăuză către Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Ea prezintă exemple de bărbați nobili, demni, integri, blînzi, curați. Descrie viața de impresionantă curăție de caracter a lui Iosif, care s-a dat înapoi îngrozit în fața păcatului; viața de blîndețe a lui Moise, care nu s-a mîniat niciodată, pe cei ce l-au criticat, ci s-a arătat blînd cu toți, însă foarte hotărît contra călcărilor de lege. Este descrisă viața cea nobilă a lui Daniel despre care stă scris că era numit: „Om prea iubit și scump“. Biblia descrie și părțile mai puțin luminoase ale serviciilor lui Dumnezeu, cum este cazul cu Moise, cu David, cu Petru; acestea sînt scrise pentru avertizare, iar nu spre a se trage de aci concluzia că nimeni nu poate ajunge a trăi o viață sfîntă. Chemarea noastră este să predicăm că puterea lui Dumnezeu, manifestată în trup omenesc, e așa de mare încît e în stare să reproducă viața Domnului Hristos în fiecare dintre noi. Misiunea noastră este să predicăm Cuvîntul și să-l înălțăm în așa fel încît ascultătorii să dorească de a trăi cu adevărat o viață de creștini.

S P I C U I R I

● Cartea cea mai mare (înaltă) este un Atlas anatomic, și se află la Viena. Are o înălțime de 1,90 m. și lată de 90 cm. Cartea a fost tipărită între anii 1823 și 1830.

● Cartea cea mai mică are mărimea de 10×6 milimetri. A fost tipărită în anul 1897. Se compune din 208 de pagini și conține între altele o scrisoare a lui Galilei, din 1616 și netipărită în altă parte.

● Cartea cea mai grea, este „Istoria din Itaca“, și se cunoaște sub numele de „Paraga“ Opera aceasta cîntărește 48 de kg.

● Cartea cea mai valoroasă este Biblia tipărită de Gutenberg. Un bogătaş a plătit pentru a ajunge în posesia ei, 1.300.000 de monede de aur.

● Cartea cea mai groasă se numește „Tu-csu-csi-cseng“ un dicționar chinez care se compune din 5020 de volume a 170 de pagini, și care s-a tipărit la începutul secolului al 17-lea.

● Cartea cea mai răspîndită este Biblia, care a fost răspîndită în întreaga lume, în aproape 1.000 de limbi și dialecte.

● Obiceiuri persane. — Istoria statelor antice ne relatează că pînă la vîrsta de 20 de ani, tinerii persani învățau a face patru lucruri: „Să călărească, să tragă cu arcu, SĂ SPUNA ADEVĂRUL și să nu facă datorii.

● Cuvîntul „Far“, vine de la „Faros“, o insulă din apropierea orașului Alexandria din Egipt, oraș înființat de Alexandru Macedon la anul 332 în Hr. și unde s-a construit pentru prima dată un far, pentru a veni în ajutorul corăbiilor.

● Origina cuvîntului „Mausoleu“, o găsim prin secolul al IV-lea în Hr. După moartea regelui Mausol din Halicarnas, s-a ridicat pe mormîntul lui un monument funerar. De atunci și pînă în zilele noastre, orice monument funerar, poartă numele de mausoleu.

● Origina cuvîntului kangur. Cînd în 1770 căpitanul Cook a debarcat în Australia, a văzut un animal curios, pe care nu l-a mai văzut în altă parte. Întrebînd un indigen, cum se numește acel animal, acesta îi răspunse: „Kan gur“, ceea ce în limba lui însemna „nu te înțeleg“. De atunci, numele acestui animal australian a rămas kangur.

● Cutremur de pămînt. „În Grecia centrală, s-a produs vineri 8.III.1957, un puternic cutremur. Potrivit primelor evaluări, cinci sate din regiunea Volos și 15 din regiunea Larissa, au fost transformate în ruine. Au fost distruse 1.300 de locuințe. În regiunea Volos au fost uciși 30 locuitori. Nu se cunosc încă pierderile de vieți omenești în regiunea Larissa“.

(Informația Bucureștiului din 9.III.1957)

UNDE SÎNT MORȚII?

GH. GHERASE

„Cei vii. în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă pînă și pomenirea li se uită”. Ecl. 9, 5.

Această întrebare: „UNDE SÎNT MORȚII?“, a frămîntat în decursul veacurilor nu numai mințile teologilor, ci a frămîntat și frămîntă încă și mințile oamenilor de știință. Părerile au fost întotdeauna împărțite. Pe tema aceasta au fost și dispute teologice, fiecare susținîndu-și punctul de vedere. Ca să se poată da un răspuns clar la întrebarea: „Unde sînt morții?“, trebuie să aruncăm o privire asupra stării omului înainte de moarte.

Crearea omului din pulberea pămîntului:
Psalmul 139, 14-16.

Dumnezeu a luat o cantitate din pulberea pămîntului, a lucrat-o în chip de om și printr-un proces de organizație pe care nu-l cunoaștem și despre care nu ne putem da seama, a preschimbat-o în carne. Toate erau gata pentru activitate, dar nu era viață. Atunci Dumnezeu a suflat în nările omului suflare de viață omul devenind astfel un suflet viu. Corpul omului, înții nemișcat, a devenit o ființă vie, mișcătoare; inima a început să bată și curentul vieții a început să curgă, — așa cum se arată în Lev. 17, 11, — prin canalele ei; plămîinii și-au început lucrarea și s-a arătat procesul respirației; nervii și-au pornit lucrarea și omul a început să simtă; mușchii s-au umplut de vigoare și el a început să se miște; creierul a lucrat și el a început să manifeste inteligența aceea care putea să priceapă învățăturile Făcătorului său și să-și exercite voința în împlinirea voiei Lui“.

Starea omului în viață: Iov. 4, 17; 14, 1. 2.

Încercatul în suferință și răbdătorul Iov spune că: „Omul născut din femeie are viață scurtă dar plină de neazuri; se naște și este tăiat ca o floare, fuge și pierе ca o umbră“.

Din momentul cînd Adam și Eva au călcat porunca, neascultînd de Dumnezeu care a spus „să nu mănînci“, din acel moment ei — și după ei toată omenirea, — au devenit trecători și muritori pe pămîntul acesta. Scriptura spune: „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit“. Gen. 5, 5.

Una din rostirile de seamă ale Bibliei pare să fie cu adevărat aceea de a descoperi oamenilor că viața lor este scurtă, ca un abur, ca o umbră trecătoare. Nu numai că Biblia nu nu-

mește pe om nemuritor, sau că ar trăi veșnic, sau că ar fi veșnic, ci în mod categoric și hotărît Biblia spune că omul este muritor. Biblia afirmă în cuprinsul ei că viața omului este ca un abur, ca un vînt, ca o suflare, ca un vis, ca iarba care incolțește, înflorește, crește dimineața iar seara este tăiată și se usucă.

Cele menționate mai sus sînt dovezi puternice arătînd clar din Cuvîntul lui Dumnezeu, că omul este muritor și că numai Dumnezeu are nemurirea. Cu privire la întrebarea:

Unde sînt morții în prezent?

Citim:

„Unde sînt morții în prezent? Le vorbim dar ei nu răspund, îi atingem cu cea mai mare duioșie, dar nu avem niciun răspuns. Inima noastră aproape se sfîșie de durere și cu toate acestea ei stau întinși și nemișcați de lacrimile noastre. Îi urmăm pînă la cel din urmă loc de odihnă. Dar unde sînt morții acum? Care este starea lor? Tăcerea domnește suverană. Nici un cuvînt nu ne vine înapoi dela ei. Mormîntul își închide porțile grele față de orice încercare de a rezolva problema noastră și de a privi cît de puțin la necunoscutul de dincolo. Nimeni n-a venit de acolo pentru a ne aduce vreun răspuns.

Unde sînt morții? Fără să avem încă un răspuns, lăsăm mormîntul și pe morți ca să întrebăm pe bunul Dumnezeu și cu siguranță că aici vom afla un răspuns la întrebarea noastră. Dumnezeu cu siguranță ne va răspunde. Numai Cuvîntul lui Dumnezeu poate trage vîlul întunecos la o parte și ne poate spune ce este dincolo de mormînt, căci fără de acest Cuvînt ne rătăcim.

Răspunsul Bibliei la această întrebare

Biblia descrie nu numai crearea omului, dar și dizolvarea lui. Am văzut că omul a fost făcut din pămînt și Dumnezeu i-a dat suflarea de viață care cuprinde principiul vieții. Aceasta a făcut pe om viu, o ființă rațională. Reversul acestei părți este că suflarea de viață o retrage Dumnezeu la Sine; ea iese dela om și urmarea este că trupul, (țărîna) merge înapoi în pămînt, așa cum a fost mai înainte.

Apostol Pavel în Romani 6, 23 pr. p. spune că „plata păcatului este „moartea“. Iar Psalmistul David spune clar: „Le iese suflarea, ele mor și se întorc în țărîna lor. Iți trimiți Tu suflarea,

ele sînt zidite și înnoiești astfel fața pămîntului". Ps. 104, 29, 30.

Oricine poate să observe legătura dintre creațiunea și moartea omului și în nici una din ele nu vedem amintirea vreunei entități imateriale sau nemuritoare separate și independente introdusă în compoziția lui, ca să facă din el o ființă dualistă" (cu dublă existență) ca avînd în el un *suflet* capabil să existe ca personalitate conștientă, după ce omul a murit și corpul i s-a distrus. În *Eclesiastul* 12 se spune că omul se apropie de timpul cînd suflarea vieții trebuie să se retragă, iar elementele trupului său să se desfacă și să se descompună în țărîna pămîntului de unde a fost luat. Ultima lui suflare părăsește trupul, inima încetează să mai bată; creierul lui încetează de a mai lucra; sîngele lui încetează de a mai curge; puterea lui de a gîndi s-a dus; nu mai este nici pricepere, nici cunoștință; chiar și conștiința s-a dus. Toate procesele vieții conștiente s-au sfîrșit. Iar organismul, el însuși, începe îndată să cadă în ruină: „Sufierea lor trece, se întorc în pămînt și în aceeași zi le pier și planurile lor". Ps. 146, 4.

Intrucît conștiința depinde de unirea suflării de viață cu trupul, urmează că atunci cînd unirea aceasta este desfăcută și suflarea se desparte de trup, conștiința este distrusă și în moarte nu există conștiință. Dar nu există conștiință nici în acest „spirit" sau „suflare de viață" care se întoarce la Dumnezeu. Conștiința a fost nimicită atunci cînd suflarea a fost desfăcută de trup.

Biblia ne învață lămurit că morții nu merg imediat în cer. Ei sînt înfățișați ca dormind pînă la înviere. În ziua aceea cînd frînghia de argint a fost desfăcută și vasul de aur s-a sfărîmat, gîndurile omului pier. Cei ce merg în mormînt sînt fără glas. Ei nu mai știu nimic din tot ce se face sub soare. Ei sînt într-un loc de tăcere, tainic, de somn, odihnă, într-un loc întunecos. Acestea sînt numele locului unde sînt depuși morții atît cei drepecți cît și cei nedrepecți. Fericită odihnă pentru cei drepecți, cei oboșii. Timpul fie lung sau scurt este pentru ei numai o clipă. Ei dorm. Așa a spus Domnul Isus Hristos în Cuvîntul Său către ucenicii Săi despre moartea lui Lazăr, că doarme; apoi a afirmat că Lazăr a murit.

Morții cei drepecți sînt acolo, deoarece la înviere sînt treziți de trîmbița lui Dumnezeu la o nemurire plină de slavă... Atunci cînd sînt chemați din somnul lor adînc, ei reîncep cugețarea chiar de acolo de unde o lăsaseră. Ultima lor senzație fusese ghimpele morții, ultimul lor gînd fusese că de acum cad sub puterea mormîntului. Cînd se trezesc din mormînt, cel dinții gînd al lor va fi repetat în strigătul de biruință: „O! moarte unde îți este boldul? mormîntule, unde îți este biruința?" 1 Cor. 15, 55.

Iar morții cei nelegiuți sînt acolo, deoarece la înviere pentru condamnare se spune că moartea și mormîntul îi predă. Apoc. 20, 3.

„Mulți se așteptau să audă din partea lui Lazăr o minunată descriere a scenelor la care fusese martor după moarte. Au fost surprinși că el nu le-a povestit nimic. Nu avea nimic de felul acesta de povestit... Dar Lazăr avea de adus o minunată mărturie cu privire la lucrarea lui Hristos".

David, om după inima lui Dumnezeu, în loc de a fi în timpul de față în cer, după cum ar pretinde teoria nemuririi sufletului, este în mormîntul său și doarme așa cum spune Sfînta Scriptură, în *Faptele Apostolilor* 2, 29, 30: „Cît despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit fraților, să vă spun fără sfiială că a murit și a fost îngropat și mormîntul lui este în mijlocul nostru pînă în ziua de azi".

„Pentru credincios moartea este ceva de mică însemnătate. Hristos vorbește despre ea ca fiind de scurtă durată. Dacă un om păzește cuvintele Mele, el nu va vedea moartea niciodată; el nu va gusta moartea niciodată. Pentru creștin moarte nu este decît un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și cînd Hristos care este viața noastră Se va arăta, atunci și voi vă veți arăta împreună cu El în slavă".

Prin cele de mai sus am stabilit deci că morții, atît cei credincioși cît și cei necredincioși dorm în țărîna pămîntului așteptînd să fie înviați: unii pentru viața veșnică, iar alții pentru moarte și pierzare veșnică.

PRIMĂVARA

Anotimpul primăverii reînvie toată firea.

Și de-un dor nespuse de viață e cuprinsă omenirea!

Iarna a trecut cu geru-i și cu crivățu-i hain.

S-au dus grijile multiple. A trecut al iernii chin.

Totul gîlgîie de viață. Soarele-nălțat pe cer,

Cu-a lui raze călduroase, a cuprins orice ungher.

Planuri noi ne stau în față. Sintem toți la muncă iară

Ținem pas cu voioșie cu plăcuta primăvară.

Aruncăm sămînță bună și aleasă să răsără

Apoi pregătim unelte pentru rod bogat la vară.

Dă-ne Doamne sănătate să lucrăm cu spor pămîntul

Mult plăcuta primăvară să ne stimuleze-avîntul!

Ori de-am folosit tractorul, fie c-am arat cu plugul,

Pașii Tăi să verse Doamne și în acest an belșugul.

Să reverși cu-mbelșugare, ploi bogate la soroc,

S-adunăm cu bucurie snopii aurii în stog.

Rodul toamnei iar să-l strîngem, Bunul nostru Creator,

Ca belșug să fie-n țară, la tot omul muncitor.

N. R. M.

DIETA ȘI SĂNĂTATEA

II

CEA MAI BUNĂ DIETĂ

Prel. ȘT. N.

În scopul de a cunoaște care este cea mai bună dietă, vă recomand să studiați Biblia. Veți găsi că atunci când Dumnezeu a creat pe om, i-a prescris și meniul, și eu găsec că El i-a dat cea mai bună hrană și că alta mai bună de cum i-a prescris Creatorul, nu se putea. Dumnezeu a încercat să determine și pe vechiul Izrael să urmeze îndeaproape meniul original, dar, vă aduceți aminte, că a avut de întâmpinat anumite greutăți.

Acelaș Isus care a condus pe vechiul Izrael, ne conduce și pe noi. El dorește să ne ducă în Cănaan. Să ascultăm solia Sa prin Spiritul profetic. Să observați cât de binevoitoare sînt soluțiile. Nu e deloc greu cînd citim:

„Noi nu prescriem nimănui o linie precisă care să fie urmată în dietă; dar spunem că în țările unde se găsec fructe, cereale și nuci în abundență, hrana de carne nu este hrană bună pentru poporul lui Dumnezeu“.

Printre cei ce așteaptă a doua venire a Domnului, consumarea cărnii va fi părăsită cu timpul. Carne va înceta de a mai face parte din dieta lor. Noi ar trebui să fim mereu în minte lucrul acesta și să ne străduim să lucrăm cu hotărîre pentru realizarea lui“.

Dintr-un studiu al Spiritului profetic se poate constata cu ușurință că această problemă a sănătății a fost o desfășurare treptată a luminii dela subiectele: locuințe bune, sănătoase și curate și igiena în general, la subiecte despre alcool, tutun, ceai și cafea. Și cînd Domnul a început să ne trimită mărturiile Sale, că El ar dori ca Izraelul Său spiritual să se alimenteze în cea mai mare parte cu fructe, cereale, vegetale și nuci, la care să se adauge lapte și ouă, mulți din poporul nostru au urmat acest sfat. Această este cauza vegetarianismului printre noi ca popor. Acesta este motivul pentru care școlile și instituțiile de educație au început să adopte o dietă mai sănătoasă. Și tot acesta este motivul că revistele, cărțile și celelalte publicații sanitare apără vegetarianismul ca fiind cea mai bună cale de a furniza hrana noastră zilnică. Noi ar trebui să mulțumim Domnului pentru acest sfat minunat care astăzi este întărit de unii dintre cei mai mari nutriționiști ai lumii.

Iată o declarație a savantului care a descoperit vitaminele A și B:

„Eu nu am nici cea mai mică ezitare de a spune că ne este foarte posibil să fim bine hrăniți și potriviți hrăniți prin ovo-lacto-vegetaria-

nism. Mincarea cu carne nu este necesară pentru întreținerea vieții. Aceasta a fost demonstrat la diferite rase și de către anumite persoane, mai mult decît o dată.

„Cînd dieta este plănuită cu înțelepciune, proteinele precum și vitaminele și mineralele pot fi obținute ușor, printr-o dietă lacto-vegetariană. Eu sînt sigur că mîncarea cu carne poate fi rărită sau chiar să ne dispensem complet de ea, fără ca să vătămăm cu ceva organismul omenesc, cu condiția ca dieta din care a fost exclusă carnea, să conțină lapte, ouă și o provizie suficientă de fructe, vegetale, cereale și nuci.“

Un alt nutriționist declară:

„Laptele și ouăle, nu sînt numai înlocuitorii potrivite ale cărnii, dar ele aduc în plus o cantitate bogată de minerale și vitamine care ar fi trebuit să fie adăugate la mîncarea cu carne, spre a putea să facem carnea tot așa de valoroasă ca și fiecare din cele două.“

Ajungînd la problema aceasta, să nu uităm că sînt fără care nu au belșugul de bunuri pe care îl avem noi. Trebuie să facem față alimentației acolo unde sînt oamenii și de aceea nu trebuie să fim conștiință pentru ei, și nici pentru vreo altă persoană în această problemă. În multe locuri pe unde am fost, nu am simțit răspunderea pentru dieta lor. Ceeace aveau nevoie acești oameni era să-i învățăm despre valoarea săpunului și a apei, în loc de o alimentație fără carne. Această problemă cere mult tact, suficientă cunoștință și multă iubire. Și numai în această privință în unele locuri am găsit mult zel dar fără cunoștință, și din nefericire în alte părți am găsit cunoștință, dar fără niciun zel. Oricare extremă în alimentație este primejdioasă și dela oricare din aceste extreme, e cu neputință să prezentăm o discuție bine echilibrată despre vegetarianism.

Să ne fie clar că problema consumării de carne nu este o condiție de mîntuire. Am simțimîntul că îndeosebi noi care sîntem dornici să ședem pe scaun de judecător, avem nevoie să citim din nou această declarație și altele asemănătoare ale Spiritului profetic:

„În timp ce noi nu facem din folosirea cărnii o condiție, în timp ce noi nu dorim să forțăm pe nimeni să nu o mai folosească, totuși este de datoria noastră să cerem ca niciun predicator al Conferinței să nu o trateze cu ușurință, sau să se opună soliei de reformă în

(Continuare în pag 14)

LUDWIG VAN BEETHOVEN

HORST GEHANN

La sfîrșitul secolului al 18-lea și începutul sec al 19-lea, orașul Viena ajunsese la un apogeu muzical care în istoria muzicii este cunoscut mai ales prin cei trei mari clasici vienezi: Joseph Haydn, Wolfgang Amadeus Mozart și Ludwig van Beethoven. Haydn este acel compozitor, care a adus la desăvîrșire forma clasică a sonatei, simfoniei și a muzicii de cameră. Mozart prin geniul său a dat melodiei acea subtilitate delicată caracteristică, iar Beethoven, ca cel mai subiectiv dintre ei a adus pe culmi nebănuite expresivitatea muzicii.

Anul acesta se împlinesc 130 de ani dela moartea lui Beethoven, și deoarece numele său nu ne este necunoscut, dorim să aruncăm o scurtă privire asupra vieții sale.

Ludwig van Beethoven s-a născut, probabil, la 17 decembrie 1770 în orașul Bonn. Bunicul lui venise din Olanda și prin muncă și rîvnă ajunsese capelmastru (dirijor) al curții princiare. Deosebită își câștigase o stare materială bună și o bună reputație în societate. Nu tot astfel stau lucrurile cu tatăl său, care din tinerețe căzînd pradă viciului beției, își risipi atît puterile morale, intelectuale și fizice cît și poziția sa bună în societate.

Astfel a fost mediul în care s-a născut Ludwig și umbra care a căzut pe copilăria sa o simți toată viața. Departe însă de a se lăsa influențat de obiceiurile tatălui său, Ludwig se deprinse de mic copil să năzuiască spre lucruri înalte, nobile și frumoase, și încă din anii copilăriei, cunoscînd suferința omenească, a învățat lupta dîrză a vieții care l-a caracterizat pînă la moarte.

Ca și la Mozart, talentul lui se dădu pe față încă din fragedă copilărie, ceea ce îl determină pe tatăl său să-și dresese copilul spre a-l face un copil minune, pentru a avea prin el un izvor de cîștig. Așa se întimplă adesea că tatăl, venind la miezul nopții acasă, îl trezea din somn pentru a fi ne lecția cu el, cite odată pînă în zorii zilei; și nici lacrimile copilului, nici rugămintele mamei, n-au reușit să-i schimbe procedeu. Ce deosebire față de copilăria lui Mozart al cărui geniu precoce era îndrumat cu grijă de către un tată cu concepții sănătoase. Tînta totuși a fost ajunsă, și la vîrsta de 7 ani tatăl îl prezintă pentru prima dată în public, indicînd vîrsta lui ca fiind de 6 ani, pentru a mări minunea. După 3 ani Beethoven întreprinde împreună cu mama sa, chiar un turneu în Olanda și se bucură într-adevăr de admirația oamenilor. Intre timp a studiat pe lîngă pian: vioara, orga și compoziția. Profesorul cel mai de seamă din timpul copilăriei lui este fără îndoială organistul curții, Nefe. Acesta are meritul, recunoscut mai tîrziu și de Beethoven, de a-i fi deschis orizontul și de a fi pus baza propriu zisă a cunoștințelor sale componistice.

La vîrsta de 11 ani, Beethoven înlocuiește pe profesorul său ori de cite ori este nevoie, și se tipăresc primele sale compoziții.

În anii următori el se distinge tot mai mult printre muzicienii localnici, așa fel, încît este sfătuit să-și desăvîrșească studiile la un maestru cu renume. Astfel îl găsim în 1787 la Viena unde se prezintă lui Mozart. La început Mozart nu este prea mult impresio-

nat de felul lui de a cînta și se mulțumește cu cuvinte convenționale. Atunci Beethoven îi cere o temă pentru improvizare și cîntă în așa fel încît Mozart exclamă: „Fiți atenți, acesta va face să vorbească lumea despre el!” Totuși, Beethoven n-a putut studia cu Mozart pentru că acesta era prea ocupat cu propriile sale compoziții, și pe lîngă aceasta Beethoven în curînd este chemat acasă la patul de suferință al mamei sale. Moartea mamei sale a fost cea mai grea lovitură pentru el. Împreună cu dînsa s-a stîns și ultima rază

luminoasă din viața sa de familie. Tatăl său căzu acum complet pradă viciului beției în așa fel încît trebui să fie concediat din serviciul său de cîntăreț de cor, și sarcina întreținerii familiei căzu pe umerii tînărului de 17 ani (Beethoven avea încă doi frați mai mici).

Astfel Beethoven rămîne la Bonn ca organist al curții, cîntînd totodată la violă în orchestră, pînă în anul 1792, cînd Haydn după doi ani de rîmînire în Anglia se întoarce din nou la Viena și îl primește ca elev. De atunci Beethoven a rămas pentru totdeauna la Viena. Intre timp și cei doi frați ai săi își găsiră fiecare cite o ocupație: unul ca muzician, al doilea ca farmacist.

De acum începe o nouă epocă din viața lui. Studiînd cu rîvnă în afară de Haydn, și cu alți

profesori de diferite specialități, Beethoven în scurt timp ajunge celebru și în capitala Austriei. Nu numai compozițiile, dar mai ales improvizațiile sale sînt admirate și îi cîștigă prieteni chiar din societatea înaltă.

După cîștiga anii însă el începu să surzească. Ce însemnează aceasta pentru un muzician, poate să-și dea seama fiecare cu ușurință. Acum lupta teribilă cu împrejurările și stările nefavorabile, cunoscută încă din copilărie, capătă o amploare de proporții uriașe. Omul în deznădejdea sa se luptă: cu sine însuși, cu adversitățile, cu lumea întreagă. Cîteodată, copleșit de durere, e aproape să-și pună singur capăt zilelor; atîtădată, biruindu-se pe sine însuși, toarnă tot focul în arta sa și dăruiește omenirii compoziții nepieritoare.

Din anul 1802 datează o scrisoare, numită testament din Heiligenstadt, — o mică localitate unde Beethoven își petrecuse vara, — în care își descoperă interiorul mărturisind despre lupta sa sufletească. Acolo, dîndu-și seama că e neînțelese de oameni, spune între altele: „Dumnezeire, Tu privești interiorul meu! Tu știi că dragostea mea de om și binefacere locuiesc acolo!”

Tot din timpul acesta datează cele 6 cîntece religioase pe texte de Gellert dintre care cele mai cunoscute sînt „die Himmel rühmen” (Măriși pe Domnul) și „Busslied” (cîntec de pocăință).

Beethoven, dela data aceea a mai trăit încă un sfert de veac și a reușit în ciuda surzeniei sale complete să scrie cele mai mari compoziții ale sale. Pe cit era de zdruncinată viața sa pe atît de zbuciumată era și vremea în care trăia. Era timpul revoluției franceze, era timpul lui Napoleon și în cele din urmă al luptelor

(Continuare în pag. 14)

ZIUA MUNCII

GH. CAZAN

Ziua de 1 mai este numită ziua muncii. Ziua aceasta aniversază biruința oamenilor muncii, pentru obținerea revendicărilor lor, în vederea cărora s-au străduit de-a-lungul veacurilor. Adevăratul credincios prețuiește și onorează munca, deoarece prima parte a poruncii despre ziua de odihnă se referă întâi la muncă: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrurile tale”, și numai cel ce a muncit cu rîvnă în cele șase zile ale săptămîinii are bucuria să se odihnească în ziua șaptea. Cele ce urmează arată înalta prețuire și considerație ce se dă muncii de către credincioșii adventiști de ziua a șaptea.

Munca este o primă formă de acțiune intelectuală și fizică a unui om. Ea pune la contribuție toate forțele vitale, cunoștințele și toată iscusința sa. Munca este un mijloc de propășire individuală și colectivă și orice om trebuie să muncească într-un fel sau altul, dacă vrea să se bucure de viața așa cum se cuvine. „Omul este o ființă inteligentă care se menține în viață prin munca continuă a organelor sale, stare care este necesară pentru sănătate. Orice muncă făcută cu speranță este sănătoasă și necesară, iar o ocupație încununată de succes este unul din marile secrete ale fericirii”.

„Munca este unul din cele mai bune mijloace de educație pentru formarea unui caracter practic. Ea trezește și dezvoltă ascultarea, stăpînirea de sine, atenția, sîrguința și răbdarea, și tot ea face ca omul să fie îndemnat în munca pe care o prestează”.

„Munca este o datorie de onoare pentru orice om, un drept al tuturor, o școală a virtuții, și deci — o mare binecuvîntare dela Dumnezeu. Fără muncă stăruitoare, nu se poate realiza nimic bun și de folos pentru individ și pentru societate. Toate realizările la care a ajuns omenirea pe tărîm cultural, economic și social, sînt rezultatul unei munci sîrguincioase”. Tot ce este mare în omenire, este rezultatul muncii, iar civilizația este produsul ei.

„Prin muncă se ridică oamenii și popoarele la bunăstare, la civilizație și cultură”.

„În toate timpurile, munca a fost aceea prin care s-au născut toate înfruptările omului. Stăvilarele și canalele, minele și avioanele, casele în care locuim și bunurile de care ne folosim în viața de toate zilele, sînt produse de munca noastră”.

„Viața de muncă a fost destinată omului din iubire. Aceasta era o parte a marelui plan al lui Dumnezeu, pentru restabilirea omului și salvarea lui din stricăciunea și degradarea păcatului”.

„Unul din cele mai sigure scuturi de apărare împotriva răului, este lucrarea folositoare, în vreme ce lenea este unul din cele mai mari blesteme, deoarece viciul și sărăcia merg pe calea ei. Aceia care totdeauna lucrează, care fac cu plăcere datoriile lor zilnice, sînt membrii folositori ai societății. Dacă cei credincioși îndeplinesc dîșeritele lor datorii care le stau în cale, ei fac ca viața lor să fie o binecuvîntare alături pentru ei cit și pentru alții”.

„Omul harnic, este ca apa de izvor; gîndurile lui sînt limpezi, simțurile curate și viața puternică. Omul lenes este ca apa stătătoare în care se clocesc toate poștele, patimile și gîndurile rele; sau ca fierul ruginit, care deși din același material, nu mai seamănă cu fierul de plug: frumos și strălucitor”.

„Domnul Hristos, prin exemplul și învățătura Sa, a înălțat munca folositoare. În atelierul de dulgherie al lui Iosif, El a trăit viața unui muncitor manual. Cea mai mare parte a vieții Sale pămîntești, a fost petrecută în muncă răbdătoare în atelierul de dulgherie din Nazaret. Prin pilda Sa, ne învață că, este o datorie pentru noi să muncim și că, lucrul nostru să fie făcut cit mai desăvîrșit. Domnul a spus: «Tatăl Meu lucrează și Eu deasemenea lucrez»”.

„Agricultorii creștini pot face o bună lucrare ajutînd pe alții și învățîndu-i să lucreze pămîntul și să-l facă productiv. Învățați-i să folosească cele mai bune metode de agricultură, cum să cultive diferite feluri de bucate, cum să planteze grădini de pomi și cum să le îngrijească”.

„Mulți cultivînd pămîntul, nu culeg roadele corespunzătoare muncii lor, și anume din cauza neglijenței. Grădinile lor cu pomi nu sînt îngrijite cum trebuie; bucatele nu sînt puse la timp, iar pămîntul este lucrat numai la suprafață. Recolta slabă, ei o atribuie nerodniciei pămîntului. Este astfel condamnat pe nedrept pămîntul, care, dacă ar fi lucrat cum trebuie, ar da recoltă bogată”.

„Învățați metodele cele mai bune, pe cei voioși să învețe. Celor ce nu vor să audă de metode mai înaintate, dă-le învățături pe tăcute, Îmbunătățește cultura propriului tău pămînt. Vorbește apoi vecinului un cuvînt la ocazie și fă ca secerișul tău să pledeze în favoarea metodelor bune. Dovedește ce poate produce pămîntul, dacă este bine lucrat”.

Multe și binecuvîntate sînt foloasele muncii sîrguincioase și cită bucurie și mulțumire aduce ea muncitorului harnic: Dar acela care nu

muncește, nici nu se poate lăuda cu rodul muncii sale. „Viața unui om ar trebui să fie măsurată după ceea ce realizează și simte în tot timpul ei. Viața sa este cu atât mai merituoaasă, cu cât este mai folositoare“. „Arată-mi ce poți munci și-ți voi spune cine ești“, spune o maximă.

Pentru unii oameni însă, cuvântul „să lucrezi“, nu prea sună plăcut. Nu le place să lucreze. Aceasta înseamnă lene, și a fi leneși, nu este niciun privilegiu și nici onoare. Lenea este un lucru înjositor pentru oameni, și leneșii n-au realizat niciodată ceva de seamă și folositor pentru societate și nici nu vor realiza vreodată.

Despre omul leneș, Biblia spune: „Toamna, leneșul nu ară; la secerat, ar vrea să strângă roade, dar nu este nimic“. „Lenea te confundă într-un somn adânc, și sușletul molatic suferă de foame“. „Până când vei sta culcat leneșule? Când te vei scula din somnul tău? Să mai dormi puțin, să mai ațipești puțin, să mai încruciezi puțin mâinile ca să dormi! Și sărăcia vine peste tine, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat“. Prov. 6, 9-11; 19, 15; 20, 4.

Biblia, prețuiește foarte mult hărnicia și ridică munca la rangul de virtute. „Cine lucrează cu o mină leneșă sărăcește, dar mâna celor harnici îmbogățește. Cine strânge vara, este un om chibzuit; cine doarme în timpul secerișului este un om care face rușine“. Prov. 10, 4. 5. Iar despre femeia harnică, Biblia spune: „Ea face rost de lână și de in, și lucrează cu mâini harnice. Ea se scoală când este încă noaptea, și dă hrană casei sale. Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea.

Ea pune mâna pe furcă, și degetele ei țin fusul... Ea își face învelitori, are haine de în subțire și purpură. Bărbatul ei este bine văzut la porți când șade cu bătrînii țării. Ea este îmbrăcată cu țările și slavă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănîncă pîinea lenevirii. Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laudă zicînd: «Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății». Prov. 31, 13-31.

Sf. Ap. Pavel, scrie: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce“. Și iarăși: „Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu mâinile voastre“. „Indemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănînce pîinea lucrînd în liniște“. 1 Tes. 4, 13; 2 Tes. 3, 10-12.

În lumina acestor învățături, creștinul consideră munca, drept fiind o parte din religia sa. El va fi voios să lucreze „cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea și celui lipsit“.

Munca oricum ar fi ea, grea sau obositoare, totuși este dată oamenilor de Dumnezeu și e spre binele nostru. Munca ne aduce mari foloase, deoarece prin ea, ne putem câștiga în mod cinstit cele necesare vieții de toate zilele. „Prin muncă, omul își poate dezvolta bine facultățile fizice, sufletești și spirituale. Ea luminează mintea, întărește voința, înalță simțimintele, aduce răbdare, bărbăție și stăpînire de sine, potolește patimile și înlătură ispitele. Fiecare om poate găsi ceva de făcut pentru a avea atât el cât și alții, folos din munca lui. Dumnezeu a rînduit ca munca să fie o binecuvîntare, și numai muncitorul sîrguincios descoperă în ea adevărata măreție și bucurie a vieții.

LUCRĂRI AGRICOLE ÎN LUNA IUNIE

Cultura mare. La începutul lunii se recoltează rapița, apoi secara și orzul de toamnă, iar spre sfîrșit grîul și chiar ovăzul. Spre sfîrșitul lunii se mai recoltează cartofii timpurii, mazărea și uneori chiar muștarul și inul de fuior. În întreaga lună iunie se recoltează plantele jurașere (jin, trifoi, lucernă). Se continuă lucrările de îngrijire a culturilor: prașila a 3-a și a 4-a la porumb, mușuroirea plantelor de cartofi în regiunile umede și ciupitul plantelor de bumbac. Se vor lua măsuri de combatere a cuscutei și a lupoaiei din culturi.

Grădina de legume. La începutul lunii se seamănă pe brazdele reci semințele de varză, de conopidă de toamnă pentru producerea răsadurilor, ceapa de apă și prazul. Se face răritul morcovilor și se distrug buruienile din ei. Se leagă de araci și se mușuroiesc ușor tomatele (roșiile). Se combat, în continuare, dăunătorii și bolile legumelor. Se recoltează conopida timpurie, varza timpurie, morcovii pentru legături, fasolea verde, cartofii timpurii și se continuă recoltatul castraveșilor timpurii.

Viticultura. Se continuă stropitul viei, legatul lăstarilor și săpatul sau aratul printre rînduri și butuci. Către sfîrșitul lunii via pusă pe rod se va copili, adică

se vor rețeza cu foarfecile de vie, la 5 sau 6 frunze de la bază spre vîrf, lăstarii creșcuți la subțioara frunzelor.

Pomicultura. Se repetă prașitul solului după ploii sau cînd apar buruienile. Se face o nouă îngrășare suplimentară a pomilor în vederea creșterii fructelor și formării mugurilor de rod, dîndu-se aceleași doze de îngrășăminte ca și la prima îngrășare. La pomii tineri se face ciupirea lăstarilor în vederea formării coroanei, iar la piersicli și cașii maturi se aplică tăierile în verde cu scopul asigurării unui rod bogat. Se înlătură toți lăstarii apăruți pe trunchi și din rădăcinile pomilor. La pomii cu rod bogat se pun proptele sau se ancorează ramurile spre a nu fi rupte de greutatea crescîndă a fructelor. Se recoltează în continuare cireșele, vișinile și căpșunile. Incepe recoltatul soiurilor timpurii de caise, piersici și zmeură.

Sîntem la începutul verii. Finul de pe fîcșele naturale a dat în floare și trebuie cosit. Căldura grăbește creșterea. Lucrările de vară trebuie făcute cu sîrguință mare. Aci se potrivește cuvîntul Domnului, — aplicat însă în sensul cel bun, —: „Ce ai de făcut, fă repede!“

DIETA ȘI SĂNĂTATEA

(Urmare din pag. 10)

această orivoință... Să nu luați o poziție înaintea oamenilor, care să le îngăduie să gândească că nu e nevoie de o chemare la o reformă în ceea ce privește consumarea de carne, pentru că Domnul ne chiamă la o reformă. Domnul ne-a dat nouă lucrarea de a proclama solia reformei sanitare, și dacă tu nu poți trece înainte, în rîndurile celor ce vestesc această solie, cel puțin nu te așșa ca protionic. În lucrarea ta împotriva eforturilor conlucrătorilor tăi, care învață reforma sanitară, tu ești afară din rînduri, lucrezi de partea cea rea."

"Ca popor noi ar trebui să înaintăm în raport cu lumina primită. Este de datoria noastră să cunoaștem și să respectăm principiile reformei sanitare. Cu privire la subiectul cumpătării noi ar trebui să fim înaintea oricărui alt popor. Și totuși, sînt printre noi membri ai Comunității bine instruiți și chiar predicatori ai Evangheliei care au puțin respect pentru lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la subiectul acesta. Ei mîncă ce le place și lucrează cum doresc".

"Noi nu tragem o linie precisă care să fie urmată în alimentație, dar spunem că în țările unde se găsesc fructe, cereale și nuci din abundență mîncarea cu carne nu este mîncarea cea mai bună pentru poporul lui Dumnezeu. Am primit învățătura că mîncarea cu carne are tendința de a animaliza natura, de a jefui pe bărbați și pe femei de aceea iubire și simpatie, pe care ei ar trebui să o simtă pentru orișicine, și oferă patimilor josnice controlul asupra puterilor superioare ale ființei. Dacă mîncarea cu carne a fost vreodată sănătoasă, acum nu mai avem siguranță. Cancere, tumori și boli pulmonare sînt în cea mai mare parte cauzate de mîncarea cu carne.

Noi nu trebuie să facem din folosirea mîncării cu carne o condiție de părtășie cu Domnul Isus, dar trebuie să avem în vedere influența pe care o au astfel de credincioși asupra altora. Ca soli ai poporului, nu trebuie să spunem oare poporului: „Deci fie că mîncăți, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”? 1 Cor. 10, 31. Nu trebuie să ducem o solie hotărîtă împotriva îngăduinței unui apetit stricat? Oare vreun predicator al Evangheliei, care vestește cel mai solemn adevăr încredințat vreodată muritorilor, va da vreun exemplu de întoarcere la oalele cu carne din Egipt? Cei ce sînt întrefinuși cu zecimea Casei lui Dumnezeu vor permite ca prin îngăduința de sine, să otrăvească curentul dătător de viață care curge prin vinele lor? Vor disprețui ei lumina și avertizamentele pe care Dumnezeu li le-a dat? Sănătatea corpului trebuie

să fie socotită ca esențială pentru creșterea în har și ca o condiție pentru dobîndirea unui temperament liniștit. Dacă stomacul nu este îngrijit, formarea unui caracter drept și moral, va fi împiedicată. Creerul și nervii sînt în strînsă legătură de colaborare cu stomacul. Mîncarea și băutura greșită, au ca rezultat gîndirea și făptuirea greșită.

"Toți sînt acum cercați și probați. Noi am fost botezați în Hristos, și dacă noi ne vom face partea noastră, despărțindu-ne de tot ce ne-ar putea atrage în jos, și ne-ar face ceea ce nu ar trebui să fim, ne va fi dată puterea de a crește în Hristos, care este Căpetenia și noi vom vedea mîntuirea lui Dumnezeu".

LUDWIG VAN BEETHOVEN

(urmare din pag. 11)

pentru eliberare și independență, care își găsesc apogeul în biruința dela Vittoria și Congresul dela Viena. Și tocmai congresul dela Viena trebuia să ajungă apogeul aprecierii artei sale. În fața monarhilor și a reprezentanților tuturor țărilor europene răsuna muzica sa și contribuia la sărbătorirea marilor evenimente.

Este interesant faptul că compozițiile din ultimii ani de viață ale tuturor compozitorilor au ceva comun. Cu cît omul se apropie mai mult de sfîrșitul vieții, cu atît simte mai mult nevoie de interiorizarea și echilibrarea gîndurilor și sentimentelor sale. Este pacea sufletească, ce se simte și în ultimile lucrări monumentale ale lui Beethoven: Misa solemnă și Simfonia a noua. Aici cîntă înduioșătoarea rugă: dona nobis pacem (dă-ne nouă pace); și în imnul închinat bucuriei ne înfățișează „un Tată iubit, care locuiește deasupra stelelor și Căruia I se închină milioanele în smerenie. Iar în ultimile quartete de coarde gîndul este transportat deja în lumea transcendențială.

Beethoven este compozitorul specific al muzicii instrumentale. Marea majoritate a compozițiilor sale sînt fără cuvînte. Și totuși vorbesc pentru că muzica însăși este un limbaj al sufletului. Lucrările sale vorbesc despre tot ce poate simți o inimă omenească: suferință, durere, luptă pînă la disperare, înfrîngere, biruință, dragoste, pocăință, bucurie și pace. Adesea se aude în simfoniile, concertele și muzica de cameră, cum din învălmășeala vieții se ridică un gînd curat și rugător spre cer. Așa se explică faptul că unele părți ale compozițiilor sale instrumentale au fost apoi transformate în imnuri religioase, prevăzute cu un text corespunzător.

La 26 martie 1827 s-a stins viața lui zbuciumată. 20.000 de oameni au participat la funeraliile sale. Murise doar „generalul muzicanților", — cum se exprimase o femeie din popor. — Muzicieni de seamă, — printre ei Franz Schubert, — purtau pe umeri sicriul; scriitori și muzicieni însoțeau convoiul cu făclii. La mormînt marele poet Grillparzer, finu cuvîntare.

Ascultînd astăzi muzica lui vom găsi în ea o viață care a cunoscut deșertăciunea deșertăciunilor și totuși a căutat întotdeauna frumosul, a căutat binele. Vom recunoaște prin ea un om care s-a luptat și nu s-a lăsat învins.

Vrei să fii desăvârșit ?

AI GRIJĂ DE VORBIREA TA!

O. P. HERMANN

În ziua cînd Domnul Isus fu judecat, o slujnică se apropie în curte de Petru și îi spuse: „Și tu erai cu Isus Galileanul!” Mat. 26, 69. Iar alții, care se aflau în apropierea lui Petru spunea: „Vorba ta te dă de gol”, v. 73.

Petru a fost liber să facă tot ce a dorit, chiar să se folosească de minciună; dar toate nu-i folosiră la nimic, pentru că realitatea nu o putea nega, că a umblat cu Isus timp de trei ani și jumătate, Petru, în timpul cît umblase și viețuise cu Isus și-a însușit vorbirea și expresiile Domnului. Și de abia atunci cînd intenționat dori să revină la viața sa de odinioară, adică viața sa de pescar, de abia atunci folosind acele cuvinte care nu aveau nimic comun cu cuvintele lui Isus, convinse pe slujnică și pe ceilalți că nu era ucenicul Domnului și că nu era „urul dintre oamenii aceia” care iubeau pe Domnul.

Ce adevărate și pentru fiecare dintre noi sînt aceste cuvinte: „Vorba ta te dă de gol”. De mare însemnătate sînt cuvintele pe care noi le rostim. Ele ne dau de gol ce sîntem, cine sîntem și ce gîndim, căci „din prisosul inimii vorbește gura”.

Apa este tot atît de curată după cum este butoiul sau fîntina din care este scoasă. La fel și cuvintele sînt tot așa de curate, cît este de curat cel ce le exprimă. Cuvintele lui Petru arătară că el a trăit într-o societate aleasă, împreună cu Isus în cercul ucenicilor. Acolo se auzeau numai cuvinte frumoase, adevărate, înălțătoare și alese. Și cele auzite acolo se înțipărise în inima și mințea lui Petru. Dar Petru, în ziua cînd Domnul fu judecat, parcă regreta că limbajul îl da de gol, și de aceea, tocmai ca să pară că nu ar fi dintre cei ai lui Isus, își schimbă felul său de a vorbi și cu aceasta crezu că va fi lăsat în pace de către cei care-l acuzau. Ce adevărat este și astăzi acest lucru că omul poate fi cunoscut după cuvintele pe care el le folosește. Omul acela care are un limbaj plăcut, frumos, blajin, acela care folosește cuvinte alese, desigur, și astăzi este foarte apreciat; dar cel care este cunoscut ca o persoană ce folosește cuvinte urite, jignitoare și chiar minciuni acela și astăzi este considerat ca o persoană neserioasă și neviincioasă, neavînd nici prieteni adevărați; iar cei care vin în legătură cu o astfel de persoană, își vor pierde orice impresie bună despre ea.

Un adevărat om care se gîndește și la binele altora, își va cîntări bine cuvintele pe care le rostește. Cuvintele sale vor fi atunci o binecuvîntare ce zidește, înalță și inobilează firea cea aspră a celor cu care vine în contact. Firea cea aspră a lui Petru fusese influențată în timpul celor 3 ani și jumătate, cît umblase cu Isus. Așa se întîmplă și cu cei ce vin în legătură cu persoane, care au un limbaj plăcut și înalțător.

Cei cu un caracter nobil, cu un limbaj ales, — asemenea lui Lot de pe vremuri, — nici nu se vor simți bine într-o societate sau între persoane care vorbesc urit și care folosesc cuvinte înjositoare. 2 Petru 2, 7, 8. Ca și Lot, mai de grabă ei vor căuta ca prin felul lor de a vorbi, prin exemplul lor personal să influențeze în bine pe cei din jurul lor. „Asupra fiecărei familii și asupra fiecărui om bun apasă această datorie, de a închide complet calea vorbirilor stricate. Dacă în cercul în care te găsești, își îngăduie cineva cuvinte nebunești, e datoria ta să schimbi imediat subiectul conversației. Să îndreptăm discuția într-o direcție folositoare”.

Este bine să luăm aminte la următoarele sfaturi „Niciun cuvînt nu trebuie rostit fără socoteală. Nici vorbiri de rău, nici cuvinte frivole sau ușuraticе, nici vorbe cu două înțelesuri, inspirînd cugete necurate nu trebuie să iasă de pe buzele noastre. Apostolul Pavel scrie: „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură”. Prin aceasta nu sînt înțelese numai cuvintele absolut murdare și injurioase, ci și orice expresie contrară principiilor sfînte și curate. Aci sînt cuprinse deasemenea orice semne și aluzii necurate.

Isus ne recomandă: „Felul vostru de vorbire să fie: Da, da; nu, nu”. Prin aceasta Domnul nu vrea să spună să nu folosim și alte cuvinte, dar cuvintele pe care le folosim să reprezinte numai adevărul, tocmai pentru ca să se evite neînțelegeri și altfel de prezentare a lucrurilor. Pentru a avea cît mai multe cuvinte alese și plăcute în „vocabularul” nostru de toate zilele, trebuie să citim cărți bune, unde autorul se folosește de cuvinte și idei înălțătoare. Limbajul său, cuvintele sale, ne vor fi de ajutor. Dar dacă citim cărți ușuraticе și cu conținut glumeț, desigur și gîndirea și vorbirea noastră vor fi la fel.

Și încă un sfat: vorbirea cea mai potrivită nu este vorbirea înflorită sau bombastică, ci vorbirea simplă, modestă sau bine aleasă și potrivită.

Dar dacă dorim să ne folosim de limbajul cerului, atunci desigur sîntem invitați să citim cît mai mult în această carte a cerului — Sfînta Scriptură — pentru a nu rămîne străini față de limbajul ei pe care trebuie să-l învățăm încă de pe acest pămînt pentru a putea să stăm la vremea potrivită în atmosfera cerului.

CUNOAȘTEȚI?

1. Care pietre prețioase dintre cele aflate pe pieptarul marelui preot (Exod. 39) au, după prețuirea de azi, cea mai mare valoare?
2. Care împărat a murit în al optulea an al vîrstei sale, și totuși a făcut ce era rău înaintea lui Dumnezeu?
3. În care text din Sf. Scriptură ni se spune că Solomon a rostit 3000 de pilde și a alcătuit 1005 cîntări?
4. Unde se vorbește de trei oameni, care „suindu-se la Dumnezeu, la Betel”, unul ducea trei iezii, altul trei pîini, iar al treilea un burduf cu vin?
5. Care om a zis că păzește poruncile lui Dumnezeu și a refuzat totuși să primească viața veșnică?
6. Cu care ocazie prizonierii de război au fost unși și binecuvîntați?

MEDITAȚI ASUPRA SUBIECTULUI:

Facerea de bine

Acei care practică binefacerea nu numai că fac o lucrare pentru alții, ci acest bine se resfringe și asupra lor înșile. Orice rază de lumină revărsată asupra altora se va răfringe asupra inimilor noastre proprii. Orice cuvânt de bunătate și simpatie rostit către cei întristați, orice faptă de ajutor, față de cei nevoiași și orice dar făcut pentru a face față lipsurilor semenilor noștri, dacă e făcut sau dăruit având ochiul îndreptat către slava lui Dumnezeu, va aduce binecuvântări dăruitorului. Plăcerea de a face bine altora transmite o căldură simțurilor care străbat nervii, înviorază circulația singelui și întărește sănătatea mintală și trupască.

„Spiritul dărniceiei este spiritul cerului; spiritul egoismului este spiritul lui Satana. La cruce se descopere iubirea jertfitoare de sine. El a dat tot ce-a avut, și apoi S-a dat pe Sine însuși, ca omul să fie mintuit. Crucea lui Hristos apelează la spiritul de dărniceie al fiecărui urmaș al Mântuitorului.

„Cei care simt o povară pentru lucrarea de binefacere, au dovedit prin activitatea lor, că nu sînt numai credincioși teoretici, ei au umblat în lumină și au dovedit credința lor prin fapte, combinînd astfel credința cu fapte“.

Domnul zice despre binefacere:

„Ci tu, cînd faci o milostenie, să nu știe stînga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“.

Se spune despre un predicator, care într-o iarnă grea făcuse într-o zi un drum de mai multe ore pe jos. Biruit de foame și oboseală s-a culcat în zăpadă și în curînd a căzut într-o stare de toropeală. După un timp s-a simțit cuprins de două brațe puternice și ridicat într-o sanie. I s-a dat să mănince, a fost învelit cu o haină groasă și transportat în cea mai apropiată comună. Un căruțaș îi salvase viața. Predicatorul i-a mulțumit și dori a-l răsplăti pentru acest sacrificiu; dar căruțașul refuză categoric. „Atunci, spune-mi cel puțin numele D-tale“, îl rugă predicatorul. Dar și de data aceasta căruțașul dîndu și seama că are de a face cu un predicator, răspunde: „Precum văd, Dvs. sînteți predicator; atunci spuneți-mi, vă rog, cum l-a chemat pe samaritanul milos?“

In legătură cu facerea de bine:

— Desăvîrșirea caracterului nu poate fi atinsă fără sacrificiul de sine.

— Pe un nenorocit nu-l întreba: din ce țară, ori de unde este? Faptul că suferă, e deajuns pentru tine, ca să-l iei în grijă și să cauți a-i alina durerile sale.

— Vreți să știți cum trebuie să ajutați? Așezați-vă în locul aceluia care așteaptă ajutorul.

— Omul suferind nu trebuie doar compătimit, ci ajutat și respectat.

CÎNTÎND CU DUHUL

„Voi cînta cu duhul, voi cînta și cu mintea“. 1 Cor. 14, 15. Spiritul lui Dumnezeu vorbește prin întreaga muzică adevărată. Muzica cea bună nu numai că a izvorit din Tatăl cel veșnic și vine la noi prin Hristos, dar ea este într-un mod minunat și vocea Spiritului Sfînt.

Cînd la început pămîntul era haos, fără formă și deșert, Spiritul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Prin Spiritul Său, El a împodobit cerurile. Prin Spirit vine ordinea și frumusețea. Unde este dezordine nu poate fi muzică, pentru că muzica este absolut perfectă, e matematică. Și după cum prin Spirit a venit ordinea, tot așa cu ordinea, în cîntecul bucurios al îngerilor, asupra creațiunii, a venit muzica glorioasă.

Găsim în Scripturi că totdeauna Duhul Sfînt și muzica sînt în strînsă legătură. Muzica a fost folosită de Domnul ca un mijloc pentru convertirea lui Saul și în a-l face profet. „Tu vei întîlni o adunare a profeților coborînd de pe înălțime, cu o psaltire, un timpan, un flaut și o harfă înaintea lor, și ei vor profeți. Și Duhul Domnului va veni asupra ta, și vei profeți cu ei, și vei fi schimbat într-un alt om“. 1 Sam. 10, 5, 6.

Cîteva ani mai tîrziu, cînd pe Saul un spirit rău îl turbura, David, cîntărețul plăcut „a luat o harpă și a cîntat cu mîna sa: astfel Saul a fost reinviorat și liniștit. Spiritul cel rău s-a depărtat dela el“. 1 Sam. 16, 23. Odată cu muzica a venit asupra lui Saul, Duhul Sfînt, și tot prin muzică duhul cel rău a fost alungat dela el. Puteți fi siguri că muzica cîntată de David din harpa sa a fost o muzică solemnă care apelează mai mult la inimă. Dar acele armonii așa de blînde, totuși atât de puternice, au venit prin inspirație. Dulcele cîntăreț al lui Israel a spus: „Duhul Domnului vorbește prin mine, și Cuvîntul Său este pe limba mea“. Acea a fost muzica inspirată de Duhul Sfînt, muzica prin care puternicul Spirit al lui Dumnezeu a vorbit cu așa tărie încît spiritele rele au fost alungate; așa după cum a fost în anii de mai tîrziu, cînd prin cîntarea tînrului din Nazaret, — Isus Fiul lui David, — „părea să alunge îngerii răi, și asemenea tîmii frumos miroitoare de pe vremuri, să umple locul cu miros plăcut.“

(Va urma)

Răspunsul la întrebările „CUNOAȘTEȚI“ din revista nr. 2 — februarie

1. În nici un loc. S-a tras concluzia după darurile aduse.
2. 24 de degete 2 Sam. 21, 20 (și nu 26 cum a fost publicat din greșeală).
3. Ioan 2, 5.
4. Moise și Javel (Exod. 2, 3—10; Fapte 9, 25).
5. Balaam — (Numeri 23, 10; 31, 8).
6. 2 Imp. 3, 26, 27.
7. Ioan pe insula Patmos, — Noul Ierusalim. Apoc. 21, 10 etc.
8. Zaharia 11, 1, 2.
9. 2 Samuel 23, 10. Eleazar.
10. Prov. 31, 24.

Redacția: Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, Raionul T. Vladimirescu, București

Redactor responsabil Gh. Graur. Tel. 9.59.60.

Întreprinderea Poligrafică Nr. 2, București, Str. Brezoianu Nr. 23—25, c. 1504